

“El marit adinerat amb amants, egoista i superficial abunda molt al Port d’Aro”

Carme Lafay (Barcelona, 1954) publica a Cossetània la novel·la *Tots tenim secrets*, premi de narrativa marítima Vila de Cambrils Josep Lluís Savall 2009. Llicenciada en medicina, fa uns trenta anys que treballa a l’Institut Català de la Salut.

—Els marits de la vostra novel·la enganyen les dones i el protagonista manté una amant fixa. Com si això fos llei de vida?

—No, no és llei de vida, però realment és molt freqüent. La freqüència és alta.

—I penseu que si totes les dones enganyades poguessin eliminar el marit sense que les descobrissin, com s’escau a la novel·la, ho farien?

—Si més no, ho considerarien. Però no només la dona, l’home també. Les persones de vegades pensem les coses, però és difícil que les fem totes. La societat no és assassina, així d’entrada.

—Si una cosa és difícil és que un home que té una doble vida pugui mantenir el secret sempre, no?

—Sí. Passa que a vegades la dona enganyada no vol veure-ho. Hi ha el factor de la bona vista de la persona enganyada. Ja li va bé la vida que porta amb el marit, per exemple, i també la vida social que el matrimoni comporta. O per caràcter. Crec que és més fàcil d’enganyar una persona de caràcter fred, esquerp, que no pas una de càlida i apassionada.

—La mare aconsella a la filla enganyada que deixi el marit, que se’n separi. I hi ha una relació molt intensa i afectuosa entre mare i filla. Per què?

—Per indicar que la filla només és freda amb el marit, per donar-li un tret càlid. Per contrastar la relació matrimonial amb la relació que s’estableix entre mare i filla. La mare es preocupa per la filla perquè no la veu feliç i per això li aconsella que deixi el marit. No és egoista. És una mare comprensiva i positiva.

—L’amant sí que és comprensiva. No pretén que l’home deixi la dona i es casi amb ella. No és excepcional, això?

—No, penso que és una postura que avui abunda molt, sobretot en persones que han viscut diverses experiències. Són persones que volen tenir les coses bones de les relaci-

JORDI PLAY

Carme Lafay publica la novel·la *Tots tenim secrets*, a Cossetània.

ons i és evident que la part bona te la dona més l’amant que no el marit. Prefereixen patir una mica la soledat, en canvi de tenir més llibertat. Amb el marit hi ha la part bona i la dolenta que t’has d’empassar. En l’amant només hi ha, generalment, la part bona. Amb l’amant, hi trobes la il·lusió i la fantasia, i no tens la part dolenta del matrimoni, del marit, que és la rutina.

—Sou precisa, i molt fidel, en la descripció dels llocs, la Costa Brava, en especial el Port d’Aro i el voltant.

—És una zona que conec molt bé i on és molt abundant —com també, suposo, en més ports de lleure— el personatge del marit, persones superficials, adinerades, amb amants, de poca cultura i bastant egoistes, i que tenen iots que es canvien cada dos per tres, per fer ostentació, no perquè els agradi realment navegar.

—Perquè el lector fos solidari amb la dona enganyada i li fes costat calia que el marit fos distant, cregut i malcarat. I que no se sabés si era afectuós amb l’amant.

—És veritat. M’he deixat influir per l’opinió que tinc de la gent del Port d’Aro. Aquesta gent no m’agrada i suposo que es nota. Era difícil d’evitar-ho. A més, volia posar el lector de part de la dona, del perdedor. Volia ensenyar que quan les persones estan frustrades a la vida poden arribar a extrems insospitats. Si la gent no té afecte, no té les relacions desitjades, peta, esclata. En principi, la meua protagonista sembla resignada. Té un rol social i no el vol perdre. Però fingeix. Davant la mare i els altres, fingeix. També fingeix amb el marit. Interiorment pensa, però, que ja li ho farà pagar. Psicològicament, crec que és coherent, això. Sobretot el fet de la resignació inicial, fins que arriba el moment que esclata.

—No teníeu por que la novel·la es convertís en un relat de sèrie negra?

—No hi he pensat mai. De tota manera, avui dia els gèneres es barregen. Ara bé, la novel·la negra té unes pautes que la meua no segueix pas.

—Us ha costat mot, de trobar editor?

—Molt. No en trobava. Sort del premi.

Lluís Bonada